

The book cover features a dark blue background with several strands of white barbed wire running diagonally from the top left to the bottom right. A single, dark blue flower with five petals is positioned in the upper left quadrant, partially overlapping the barbed wire. A red rectangular area in the bottom right corner contains the title and author information in white text.

Masadži Išikawa

Řeka v temnotě

Útěk jednoho muže
ze Severní Koreje

≡ KNIHA ZLIN

Řeka v temnotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Masadži Išikawa

Řeka v temnotě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

tema

Masadži Išikawa

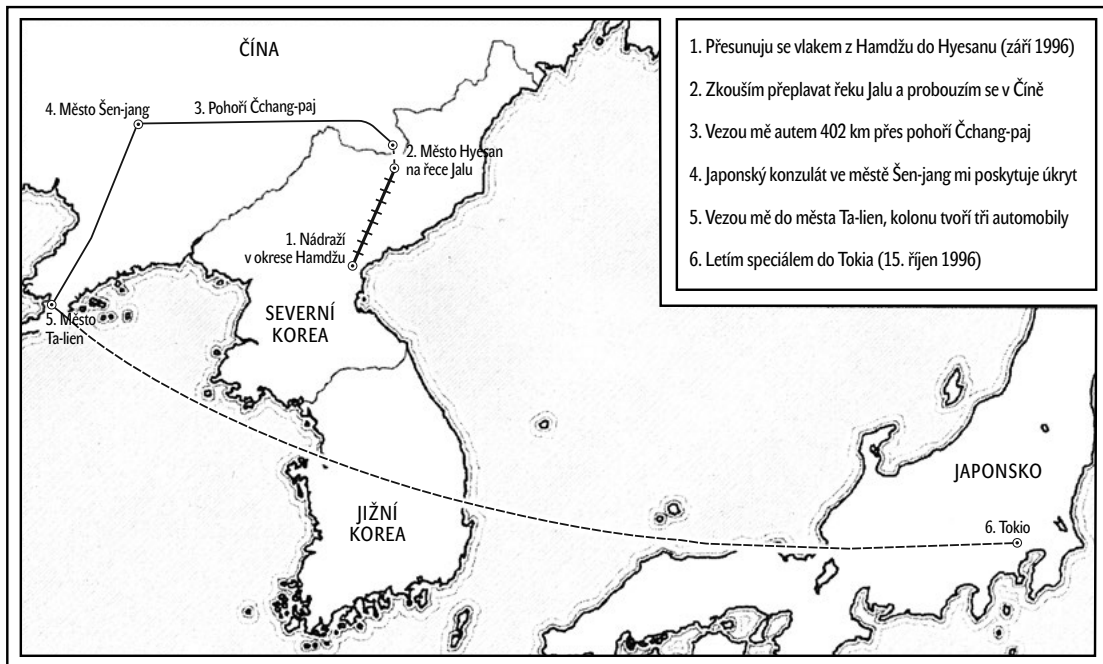
Řeka v temnotě

Útěk jednoho muže
ze Severní Koreje

v překladu Lubomíra Sedláka

≡ KNIHA ZLIN

Masadži Išikawa se narodil v roce 1947 korejskému otci žijícímu v Japonsku a japonské matce. Když mu bylo třináct, přestěhovala se celá rodina do Severní Koreje, „země zaslíbené“. V roce 1996 se mu za velmi pohnutých okolností podařilo z tohoto pekla na zemi uprchnout.

Prolog

Co si z té noci, kdy jsem utekl ze Severní Koreje, pamatuju? Je naopak tolik věcí, na něž si už *nevzpomínám*, které jsem prostě ze své paměti vymazal... Řeknu vám však, co si ještě vybavuju.

Mrholí, ale brzy se to změnilo ve vyslovený liják; prší tak mohutně, že jsem promáčený skrz naskrz. Naprosto vyčerpaný se vrhám schovat pod jakýsi keř, neschopný měřit plynoucí čas. Nohy mám zabořené do bláta, přesto se mi však nějak podařilo z toho keře zase vylézt. Mezi větvemi před sebou vidím řeku Jalu, která se však výrazně změnila, vůbec ji nepoznávám, protože ráno se v ní ještě děti brouzdaly jako v jen trochu větším potoce, množství vody padající z nebe ji však změnilo v nepřekonatelný dravý proud.

Na druhém břehu, ve vzdálenosti přibližně třiceti metrů, se ponořená do mlžného oparu rýsuje Čína. Těch zhruba třicet metrů je vzdálenost mezi životem a smrtí. Zachvěju se, protože vím, že už tady přede mnou stálo nesčítelně Severokorejců a pod příkrovem tmy hledělo přes řeku, přičemž hlavami se jim honily vzpomínky na ty, které nechali podobně jako já hladovějící

doma. Co s tím však mohli dělat? Hledím upřeně do dravého proudu a říkám si, kolika z těchto lidí se to asi podařilo.

Je však vůbec důležité to vědět? Když zůstanu v Severní Koreji, zemřu hladem, tak je to prosté, zatímco když se pokusím překročit hranici, mám jakousi naději, že uspěju a budu mít šanci zachránit i svou rodinu nebo jí alespoň nějak pomoci. Vždy jsem žil pro své děti, ale pokud bych zemřel, nebyl bych jim k žádnému užítku.

Na druhou stranu je pravda, že stále nejsem schopný uvěřit tomu, co se právě chystám udělat. Kolik dní uplynulo od mého rozhodnutí utéct ze země a vrátit se do rodné vlasti? Počkejte, spočítám to – ano, čtyři. Připadá mi to jako celá věčnost. Před čtyřmi dny jsem opustil domov. Než jsem vyrazil na cestu, podíval jsem se do tváře své ženě a dětem; uvědomoval jsem si přítom, že je to možná naposled. Ovšem začít se ve svých myšlenkách zabývat něčím podobným jsem si v tu chvíli nemohl dovolit. Pokud jsem jim chtěl pomoci, musel jsem odejít, dokud jsem na to ještě měl sílu, nebo se o ten útěk alespoň pokusit, i kdybych při něm měl přijít o život.

A co že jsem v těch uplynulých čtyřech dnech jedl? Několik slupek z klasů sladké kukuřice, pár ohryzků jablek a zbytky jídel, které jsem vyhrabal z popelnic.

Teď vyhlížím pohraničníky, o nichž vím, že jsou rozmístění na břehu zhruba po padesáti metrech. Jsem připravený zemřít naprostým vyčerpáním nebo se během pokusu o překonání řeky utopit, ale strážemi se chytit nenechám, to jediné nedovolím.

Skáču do vody a v uších mi zní poslední slova, která jsem řekl svým nejdražším. *Když se mi podaří uprchnout, nějak odsud nakonec dostanu i vás, ať to stojí, co to stojí.*

Kapitola 1

O tom, zda se narodíš, sám nerozhoduješ, prostě tu najednou jsi. Někteří lidé prohlašují, že to, kdy a kde se narodíš, určuje tvůj osud, ale s tím ať jdou upřímně řečeno do háje, o tom totiž něco vím. Já jsem se nenarodil jednou, nýbrž pětkrát, a pětkrát jsem došel ke stejnému ponaučení, že občas musí člověk ve svém životě tenhle takzvaný osud vzít pod krkem a zakroutit jím.

Mé japonské jméno je Masadži Išikawa, ale to korejské zní To Čchan-sun. Poprvé jsem spatřil světlo světa ve městě Kawasaki nedaleko Tokia, konkrétně ve čtvrti Mizonokuči. Bylo mým neštěstím, že jsem se narodil do dvou světů, korejskému otci a japonské matce. Mizokonuči je oblastí nevysokých kopců. V současné době ji o víkendech zaplavují návštěvníci z Tokia a Jokohamy, kteří z obou měst přijíždějí, aby se nadýchlali čerstvého vzduchu. Před šedesáti lety, v době mého dětství, se tady však nacházelo jen několik zemědělských usedlostí rozdělených zavlažovacími kanály, napájenými řekou Tamou.

Kanály v té době nevyužívali jen farmáři, ale také domácnosti, ženy v nich praly prádlo a umývaly nádobí. Já jsem si tu navíc

jako chlapec v létě, kdy bylo dlouho světlo, hrával – vlezl jsem do velkých necek a celé odpoledne se plavil po vodě, vystavoval slunečním paprskům a pozoroval, jak po obloze plují mraky. Jejich pomalý pohyb vytvářel v mých dětských očích z nebe jedno velké moře a já si říkal, co by se asi stalo, kdybych se těmi oblaky nechal unášet. Mohl bych doplout do nějaké úplně neznámé země, o níž jsem nikdy neslyšel? Při takovém snění jsem si také představoval, kolik mě v budoucnu čeká nejrůznějších příležitostí, a toužil alespoň trochu pomáhat chudým rodinám podobným té mé, aby měly prostředky ke spokojenějšímu životu. Kromě toho jsem si i přál, aby ve světě panoval mír, a snil, že se jednou stanu japonským předsedou vlády. Jak málo jsem toho tehdy věděl!

Také jsem brzy ráno vylézal na nedaleký kopec a v rose chytal brouky nebo při náboženských procesích sledoval svatyni, kterou nesl někdo přede mnou, a tanečníka se lví maskou na obličejí. Všechny mé vzpomínky na tuto dobu jsou příjemné; byli jsme chudí, ale dětství strávené v Mizokonuči patřilo k nejšťastnějším obdobím mého života. Dokonce ani dnes nejsem schopný se ubránit slzám, když si na své rodné město vzpomenu, a za možnost vrátit se do těch časů, radostných, bezstarostných a plných nadějí, bych dal nevím co.

Hned vedle Kawasaki byla vesnice, kde žily zhruba dvě stovky Korejců. Později jsem zjistil, že většinu z nich sem Japonci přivlekli z rodné vlasti násilím a že museli pracovat v nedaleké továrně na municí. Patřil k nim i můj otec To Sam-dal, který se narodil na farmě ve vesnici Pongčchon-ri, dnes v Jižní Koreji, ale ve čtrnácti letech mu přikázali odjet (spíš jej ovšem prostě unesli) do Mizokonuči.

Já jsem se ale o tom, že mám nějakého otce, dozvěděl až ve chvíli, kdy jsem začal chodit do školy. Z doby před tím na něj nemám absolutně žádné vzpomínky. Poprvé jsem si uvědomil,

že taková osoba existuje, když mě matka vzala na jedno zvláštní místo (až zpětně jsem zjistil, že šlo o vězení), kde jsem za sklem v návštěvní místnosti uviděl člověka, kterého jsem vůbec neznal. Právě tehdy mi řekla, že tohle je můj otec. Po propuštění se vrátil domů a bydlel s námi, mezi sousedy měl nicméně pověst hrubého muže a naši příbuzní se mu snažili vyhýbat.

Doma ovšem otec pobýval jen zřídkakdy, a pokud už *ano*, většinu času trávil pitím silně aromatické lihoviny zvané saké, v krátké době dokázal zkonsumovat i několik litrů. Co však bylo ještě horší, kdykoliv byl přítomný, ať již ve střízlivém, nebo podroušeném stavu, bil moji matku, která se snažila neplakat a bolest snášela se zaťatými zuby. Sestry tohle násilí vždy tak vystrašilo, že se jen krčily v koutě, zatímco já jsem ho chytal za nohu a pokoušel se mu v jeho počínání zabránit, ale on mě vždy odkopl; měl jsem o matku strach, cítil jsem se však bezmocný, protože jsem nemohl nic dělat. Postupně jsem se mu už jen snažil vyhýbat, což nebylo těžké, on si mě totiž nikdy moc nevšímal; častokrát jsem si ale říkal, že až vyrostu, pomstím se mu.

Matka, křestním jménem Mijoko, se narodila se v roce 1925 rodičům, kteří měli na rohu staré obchodní ulice prodejnu kuřat. Hlavní roli tady hrála moje babička Hacu, její práci ovšem nelze označit jinak než za těžkou a špinavou. Maso se tehdy ještě vzorně nekrájelo a nebalilo jako dnes, to v žádném případě; před obchodem prostě stály jen tak halabala klece, a když přišel nějaký zákazník, ona z jedné z nich vyndala skřehotající kuře a na místě jej usmrtila.

Babička trpěla astmatem, takže ji často trápily záchvaty kašle. Kdykoliv mě uviděla, jak se vracím domů ze školy nebo odněkud, kde jsem si hrál, ohnula záda a poprosila: „Mabo, mohl bys mi je poškrábat?“ Tak jsem ji několik minut ta drobná záda drbal a masíroval, přičemž ona mi během těch společných

chvil vždy říkala: „Ty jsi hodný chlapec, nesmíš být jako tvůj otec – nemůžu za žádnou cenu pochopit, proč matka udělala tu chybu, že se za něj provdala.“

Důvodu, proč mluvila o „chybě“, jsem rozuměl. Rodina Išikawů, bohatě rozvětvená, žila ve čtvrti Mizonokuči již mnoho let, těšila se značné vážnosti a s ostatními obyvateli tvořila komunitu s pevnými vazbami. Dědeček Šoukiči zemřel ještě před mým narozením, ale vždy mi říkali, že šlo o dobrého a jemného člověka, který se staral, matku například nechal studovat na dívčí střední škole a mimo jiné ji povzbuzoval, aby se naučila šít. Jeho rodina se sice nedala označit za zámožnou, nicméně dělal maximum pro to, aby dětem umožnil alespoň nějaké vzdělání.

Matka byla silná osobnost a měla svým způsobem krásný oválný obličej, zatímco otec se mohl pochlubit vypracovanou postavou včetně svalnatých ramen a pronikavým zrakem ostrým jako břitva. Nechápu nicméně, co na tom člověku matka viděla – snad ji přitahovalo jeho sebevědomí a silně vyvinutý pud sebezáchovy. Víم každopádně, že když se vzali, u místních lidí to vyvolalo ohromení; za jejich zády jim pak říkali „kráska a zvíře“ a kladli si otázku, proč se vdala za takového hrozného muže.

Babička mi jednou řekla, že Korejci jsou barbaři, což se mi vůbec nelíbilo, i když jinak jsem ji miloval. Cítil jsem se sice být plně Japoncem, ale byl jsem napůl Korejec a ona to velmi dobře věděla. I strýcové z matčiny strany Širo a Tacukiči ovšem takové poznámky sem tam utrousili – sloužili v japonské armádě v Mandžusku a Korejce vždy popisovali jako chudé a neupravené, dokonce je přirovnávali k opicím. Před mým otcem se samozřejmě něco podobného prohlásit neodvažovali, ale v jeho nepřítomnosti Širo občas říkával: „Mijoko by se s ním měla co nejdřív rozvést, Korejci jsou lidé skrznastrz prohníli.“ Když takový názor vyslovoval, vždy jsem se cítil trochu nesvůj, nicméně v zásadě jsem s ním i s jeho bratrem musel souhlasit.

Vůči svému otci, který reputaci Korejců coby barbarů rozhodně naplňoval, kdykoliv moji matku bil, jsem prostě choval značný odpor. Když vezmete, že ji mlátil každý den, přičemž ve mně a v mých sestřích to vyvolávalo vyslovenou hrůzu, nemohlo nikoho překvapovat, že jsem podobně jako babička postupně získal vůči Korejcům averzi.

Když si otec vykračoval ulicemi Mizonokuči, doprovázelo jej dvacet nebo i třicet dalších Korejců. Patřil k vůdcům tamní korejské komunity a s potěšením vyhledával rvačku s jakýmkoliv Japoncem, který mu šel na nervy, ať to byl kdokoliv, třeba policajt. Ostatní Korejci se mohli spolehnout na jeho ochranu, zatímco Japonci z něj měli obrovský strach.

Můj otec vždy trval na tom, že všechno musí být tak, jak chce on. Po skončení druhé světové války se začal věnovat černému trhu; s několika dalšími kumpány si otevřel pouliční stánek a prodával potravinové konzervy vyráběné ve zbrojovce, kde dřív pracoval, a také cukr, mouku, lodní suchary, oblečení a další věci získané nelegálně od příslušníků americké armády. Jednoho dne se kvůli tomu, co nabízel japonským zákazníkům, dostal on a jeho společníci s těmito vojáky do obrovské potyčky, jeho špatná pověst prostě nevznikla náhodou.

Ne že by měl moc na vybranou. Po prohře Japonska ve druhé světové válce zůstalo v zemi 2,4 milionu bezprizorních Korejců, kteří nepatřili ani k vítězům, ani k poraženým. Úřady jim daly svobodu, ale oni neměli kam jít, ocitli se prostě na ulici. Tito ožebračení zoufalí lidé nevěděli, jak se uživit, takže přepadávali nákladní auta s potravinami určenými pro příslušníky japonských ozbrojených sil a to, co ukořistili, pak prodávali na černém trhu. Ani těm, kteří by se dřív nikdy neuchýlili k násilí, tak nezbyvalo než se stát bandity.

Postavení mimo zákon jim ovšem paradoxně přineslo svobodu. Za války si totiž mohli Korejci v Japonsku vybrat jen

mezi dvěma možnostmi, jednu horší než druhou – buď se stát příslušníky nepřátelské armády, nebo jako civilisté vykonávat otrockou práci. V prvním případě by se ocitli na frontě coby lidské štíty chránící japonské vojáky před střelami, zatímco v tom druhém by dřeli do absolutního vyčerpání (nebo i umírali) v uhelných dolech či muničních továrnách. Život psance byl nepochybně svobodnější.

V určité chvíli se otec stal členem Ligy Korejců v Japonsku, později přejmenované na Všeobecnou asociaci Korejců v Japonsku. Tato organizace prosazovala přátelské vztahy mezi Japonci a Korejci a druhým z obou jmenovaných se snažila pomáhat vést v zemi vycházejícího slunce důstojný život, realita ovšem byla poněkud složitější. Již před vypuknutím druhé světové války měla řada Korejců s „trvalým pobytem“ v Japonsku kladný vztah k tamní komunistické straně, která jejich zájmy hájila a celkově vedla protiimperialistickou politiku. Když válka skončila, vyšel z vězení – nedlouho poté, co vznikla zmíněná Asociace – známý komunista Kim Čchon-he a s ním i několik dalších členů strany. Tyto lidi vězení nezlomilo a i po propuštění odmítali změnit svůj světonázor, takže od chvíle, kdy se ocitli na svobodě, výrazně Asociaci ovlivňovali a ta se stala levicovější. Základní princip určující v té době chování mého otce ovšem neměl nic společného se socialismem, pro něj byl rozhodující nacionalismus.

Na druhé straně já jsem neviděl velké rozdíly mezi socialismem, nacionalismem a nějakou brutální rvačkou obchodníků na černém trhu. Stoupenci všech tří jevů se totiž vyznačovali dvěma společnými rysy – žili v Japonsku a byli chudí. Tito Korejci prostě jen chtěli upozornit na svou vlastní existenci, což znamenalo uchýlovat se, jak jen to šlo, k nějaké bojové činnosti a získat tak alespoň určitou moc.

Otec dostal v Asociaci přezdívku Tygr, což vůbec nepřekvapovalo, a k ruce měl „akční útvar“ sestavený z jemu věrných

pouličních rváčů, mužů, kteří se scházeli před zmíněným obchodem s kuřaty, rozdělali oheň v železném koši a celý den popíjeli alkohol. Netuším, zda se bavili o nějakých momentálních problémech na černém trhu, nebo jen čekali, až bude potřeba jejich pomoci, ale když k něčemu opravdu došlo a byli povoláni „do akce“, skutečně hned pospíchali na místo činu.

Nakonec ovšem pro otce vše dopadlo špatně. Ligu Korejců v Japonsku totiž úřady označily za teroristickou a v roce 1949 nařídily její rozpuštění. Mnozí bývalí členové následně vstoupili do Všeobecné asociace Korejců v Japonsku, která ji nahradila, nicméně časy se změnily. V té době už se podařilo obnovit veřejný pořádek a pro osoby podobné mému otci, impulzivnímu pouličnímu rváči s minimálním vzděláním (neuměl ani číst), najednou v dotyčné organizaci nebylo místo. Nově založená Asociace teď potřebovala šikovné úředníky. Nemůžu se ubránit myšlence, zda skutečnost, že nezapadal do nového stavu věcí, jej neučinila přístupnějším slibům o úžasném životě pro každého v Severní Koreji poté, co se začaly dostávat k jeho uchu...

V poslední době zjišťuju, že se mi vybavuje čím dál víc různých vzpomínek, někdy bych však byl raději, kdyby se tak nedělo. Měl jsem tři sestry, Eiko, Hifumi a Masako, ale v Japonsku jsme v jedné domácnosti téměř nežili; rodina třela bídu, takže jsme byli rozděleni mezi jednotlivé příbuzné, aby se na péči o nás mohli podílet a ulevit tak rodičům. Tato situace se změnila, až když jsem začal chodit do posledního ročníku základní školy, jelikož jsme se všichni přestěhovali do tokijské čtvrti Nakano. Otec se totiž rozhodl pracovat ve stavebnictví, tak to alespoň říkal, a pamatuju si, že jsme při odchodu museli hodně pospíchat, ani jsme neměli čas se rozloučit se sousedy. Naše milovaná babička zůstala v Kawasaki.

Zpočátku ve mně skutečnost, že všechno důvěrně známé nechávám za sebou a stěhuju se někam, kde jsem nikdy předtím nebyl, vzbuzovala obavy, ale pak mi náš nový život přirostl k srdci. Začali jsme se totiž chovat jako skutečná rodina – ráno jsme společně vstávali, večer uléhali ke spánku, společně jsme i jedli, prostě dodržovali určité rituály. Tyto zdánlivé maličkosti pro mě znamenaly velmi mnoho, protože jsem je vnímal jako určité projevy vzájemné náklonnosti, které utužují rodinné vazby. Šťastné období však skončilo dříve, než se mohlo naplno rozvinout, jelikož netrvalo dlouho a otec nejen že začal znovu projevovat násilnické sklony, ale dokonce ještě víc než dřív.

Už několik týdnů po našem příjezdu do nového bydliště totiž začal, hned když se vrátil z práce, opět pít. Proléval si hrdlo alkoholem, dokud se mu na tváři neobjevil temný zamračený výraz. V tu chvíli mě a mé sestry matka zahrnala do vedlejší místnosti, kde jsme jen bezmocně stáli a museli poslouchat, jak dochází k obvyklé situaci, kdy na ni otec svým zlostným hlasem vztekle křičí, bije ji a pokouší se přitom zastavit její křik a pláč. Tohle se dělo každý večer, den co den. Slovům, kterými matku častoval, jsem mnohdy ani nerozuměl, ať to však bylo cokoliv, ona jako by se mu vůbec nebránila, jen plakala. Několikrát jsem tam vtrhl a pokusil se otci v bití zabránit, jednou jsem ho dokonce kousl do nohy, ale on mě jen odkopl a matka mě pak zalehla a chránila svým tělem. Nakonec našťastí vždy přestal, buď že ho to už nebavilo, nebo byl tak opilý, že se jen vypoťácel z domu a kamsi zmizel v noční tmě. Matka, sestry a já jsme pak seděli na podlaze, schoulení do sebe, a tiše brečeli.

Jedné noci se do celé záležitosti vložil soused, který slyšel matčin křik. Otce jeho příchod na chvíli zaskočil, ale vzápětí jej chytl pod krkem, přitiskl ke zdi, a jako smyslů zbavený ho začal mlátit, takže od té doby už k nám raději nikdo zasahovat nechodil.

Poté se všechno ještě zhoršovalo. Když se otec vrátil pozdě v noci domů, vzbudil matku jen proto, aby ji mohl zase zbít, a mě při pohledu na jeho maniakální výraz vždy přepadala hrůza. Bylo to jako dívat se do tváře nějakému démonovi. Nebyl jsem schopný usnout, pořád jsem jen měl před očima ten jeho obličej, a pokud se mi to přece jen *podářilo*, zdály se mi hrůzostrašné sny.

A pak, na podzim, přišla ta nejhorší noc ze všech. Bylo mi dvanáct nebo třináct a otec dorazil domů jako vždycky úplně namol, ale tentokrát nic neřekl, místo toho šel do kuchyně a vrátil se s nožem v ruce, přiložil jej k matčině hrdlu a donutil ji vyjít ven. Věděl jsem, že musím za nimi.

Schoval jsem se za nějakým keřem a viděl, jak otec matce přikázal jít vzhůru prudkým svahem plným dř, protože se tady těžila zemina a písek pro potřeby stavebního průmyslu. Sledoval jsem je, třásl jsem se strachy při pohledu na nůž blýskající se ve tmě a byl svědkem toho, jak ji dovlekl až k okraji hlubokého srázu. V tu chvíli strašlivě zařval a prudce do ní strčil, takže matka ztratila rovnováhu, zaúpěla a přepadla dolů. Otec tam ještě chvíli stál, nůž stále v ruce, a díval se za ní, načež se těžkým krokem vydal směrem k našemu domu.

Utíkal jsem nahoru k okraji srázu, kde jsem matku viděl padat dolů, a i když jsem nedokázal odhadnout, jak hluboko je dno, skočil jsem za ní. Půda byla našťástí měkká, takže se mi nic nestalo. Matka tam ležela jak rozbitá panenka, blůzu nasáklou krví. Posadil jsem ji, objal a křičel: „Ty nesmíš umřít! Nemůžeš mi přece teď umřít!“ Nakonec se probrala z bezvědomí, a zatímco jsem ji držel v náručí, řekla: „Masabo, musím odejít, pokud to neudělám, tak mě zabije, ale ty musíš být silný.“ Pořád jsem ji objímal, ale cítil jsem se přitom naprosto bezmocný a zbavený rozumu, protože pro mě byla vším, jediným laskavým člověkem v mém životě; zároveň jsem si ovšem uvědomoval, že nemá na vybranou.

Pomáhal jsem jí při chůzi tmou, a když se před námi neda-leko železniční stanice konečně objevila nemocnice, doslova jsem vtrhl do dveří a na služebně probudil doktora. Naštěstí šlo o laskavého muže, který jí bez váhání ošetřil všechna poranění, nějakým zázrakem ani nebylo nutné nic zašít.

Později jsme mlčky seděli na lavičce poblíž nádraží a čekali na první ranní vlak, když matka najednou promluvila: „Neboj, budu tvrdě pracovat, abych našetřila nějaké peníze, a pak se pro tebe a tvé sestry vrátím, takže do té doby na mě čekej.“

Poté už jen nesmírně tiše plakala. Její tvář přitom byla svraštělá a bledá jako nikdy předtím, nemluvě o prázdném pohledu. Chtěl jsem být silný, ale ona měla po těle všechny ty modřiny a řezné rány a já s tím nemohl nic dělat, tak jsem z čistého pocitu marnosti a zoufalství začal brečet taky. Proč si musela projít takovým hrozným utrpením, ptal jsem se sám sebe. Proč ji můj otec tak nenáviděl? Byla přece tak něžná a laskavá. Nedávalo mi to smysl.

Když do stanice vjel vlak, matka vstala, rychle mě objala a odkráčela, jen se ještě otočila a zamávala mi. Pomalým krokem, s pocitem strnulosti, zmatení v hlavě a naprostého osamění, jsem se tedy odploužil domů.

Otec se choval jakoby nic a, aby toho nebylo málo, záhy poté, co z domu odešla matka, se tam nastěhovala jeho milenka, stejně jako on korejského původu. Jmenovala se Kanehara a byla zlá a krutá, zejména vůči mým dvěma mladším sestrám, otec ji však nikdy neuhodil, ani jednou. Vypadalo to dokonce, což mě překvapilo, že jsou do sebe až po uši zamilovaní, pořád se na sebe usmívali nebo se něčemu smáli. I když se mi z jejich chování zvedal žaludek, snažil jsem se být nad věcí, ale sestry po matce strašlivě tesknily a každou noc plakaly. To byly chvíle, kdy jim Kanehara začala nadávat a padaly i facky, což je ještě víc rozesmutilo.